

Venäjä --- yhteiskunnallisen vallankumouksen etuvartija

Kirj. Alexander Trachtenberg
(SÄKENIEN SUOMENNOS)

True translation filed with the postmaster at Fitchburg, Mass., as required by the act of Oct. 6, 1917.

“Saatte puhua Leniniä ja Trotskyä vastaan, saatte arvostella bolshevikejä, mutta sanokaapaahan sanaakaan Neuvostoa vastaan”. Tämänlaisen vastauksen saa nykyisen hallituksen vastustaja talonpojilta ja työläisiltä Venäjän maakaupungeissa.

Tsaarista oli muuan tarina. Syrjäisillä paikkakunnilla, jossa vallankumouksellista agitatioonia ei tunnettu, agitaattori saattoi menneinä päivinä puhua hallitusta tai ketä hyvänsä siihen kuuluvaa henkilöä vastaan ja saattoi saada kunnioittavan kuulijakunnan, mutta sinä hetkenä, jolloin tsaarista puhuttiin alentavassa äänilajissa, vallankumouksellisen vapaus, vieläpä henkinen oli vaarassa.

Nyt on syntynyt uusi käänne. Ja se koskee Neuvostoa. Se on ottanut tsaarin paikan. Joukoilla on luottamusta Neuvostoon ja uskoa, että se voi voittaa kaikki myrskyt ja ohjata Venäjän kaikkien vaikeuksien lävitse.

Toinen vallankumous suuresti vahvisti tätä uskoa. Se antoi Venäjälle pysyvän hallituksen, jota Venäjällä ei ollut vallankumouksen kahdeksana ensimmäisenä kuukautena. Sosialistinen hallitus, jota kannatti edustajalaitos joka on paljon voimakkaampi kuin mikään vallitseva parlamentti, alkoi heti luoda valtiota, mikä perustui enemmän teolliselle kuin poliittiselle kan-

sanvallalle. Talonpojat tarvitsivat maata, työmiehet tarvitsivat työtä ja Venäjä tarvitsi kummankin työtä. Senlisäksi kummankin näistä luokista uskoivat, että riistäminen ei ole mikään välttämättömyys tuotannon suorittamisessa. Uusi hallitus oli näiden luokkien luoma, kuten muissa maissa se on kapitalistiluokan luoma. Kaikki lakiesitykset alistetaan Neuvostolle ja jos se ne hyväksyy, kansan komissarien hallitus julkaisee ne maan laiksi. Neuvosto voi myöskin tehdä lakialotteita ja jättää ne hallituksen voimaansaatettavaksi.

Viime marraskuusta hallitus on uhrannut aikansa ja tarmonsia ja kaiken niiden ajan ja tietoisuuden jotka ovat olleet halukkaita auttamaan, Venäjän taloudellisen elämän järjestämiseen. Hallitus on myöskin ryhtynyt toteuttamaan sosialistipuolueen ohjelma-kohtia sikäli kuin olosuhteet ovat myötenantaneet ja sikäli kuin se voi käyttää avukseen kykenevien henkilöiden apua yksityiskohtien järjestämiseksi ja reformien aikaansaamiseksi.

Paljon on tehty, mikä koskee Venäjän poliittisen ja teollisen yhteiskunnan sydänjuuria. Hallitus on poistanut kansalaisten eri poliittiset luokat. Se on erottanut kirkon valtiosta. Se on täydellisesti vallankumouksellistuttanut oikeusjärjestelmän. Se on kansallistuttanut maan takavarikoimalla kirkon, luostari-

en, valtion ja yksityiset maat ilman korvausta. Se kansallistutti teollisuuden huomattavassa määrässä. Se kansallistutti pankit. Suojellakseen työläisiä, tehtaitten, kaivosten ja muiden työpaikkojen johto kansanvaltaistutettiin. Se järjesti yhteiskuntavakuutuksen, siihen kuuluu tapaturma-, sairaus-, työttömyys-, vanhuuden- ja työkyvyttömyysvakuutus. Vielä hallitus uudisti aakkosetkin ja järjesti ajanlaskun uudenaikaiselle kannalle.

Hallitus on tehnyt ja tulee edelleenkin tekemään sitä, mitä odotetaan sosialistiselta hallitukselta. Se tekee kaiken perinpohjaisesti. Erikoisalojen tuntijat harkitsevat jokaista tekoa huolellisesti ja Neuvostossa perinpohjin keskustellaan lakiesityksestä ennenkuin se julaistaan laiksi.

Maailman sota ja pienempien kansallisuuksien ja porvariston vastavallankumoukselliset liikkeet edelleenkin vetävät hallituksen huomiota ja tarmoa osalleen. Bošhevikien rauhanliike suoritettiin määräyksestä. Se oli marraskuun vallankumouksen velvotus. Toivottiin yleistä liikkettä neuvottelurauhan aikaansaamiseksi. Salaiset sopimukset paljastivat vanhan Venäjän liittolaisten imperialistiset pyrkimykset. Neuvosto yhtyi Leniniin siinä, että "Venäjän joukkojen aineellinen heikkous pakottaa Venäjän sisäiseen uudestaanjärjestämistyöhön".

Venäjä meni Brest-Litovskiin ilman apua. Trotski odotti Saksassa kapinaa sodan lopettamiseksi. Sekä Saksassa että Itävallassa olikin havaittavissa myötätuntoisuusilmauksia Venäjää kohtaan, mutta ei tarpeeksi

voimakkaita vaikuttaakseen tilanteeseen.

Bolshevikit palasivat rauhanneuvotteluista voitettuina, mutta ei murskattuina. He hävisivät ruumiillisessa taistelussa. Heidät pakotettiin hyväksymään vallotusrauha. Peäten menettävänsä kummankin, valankumouksen ja sodan, he luopuivat viime mainitusta tilapäisesti voidakseen suorittaa maan uudelleenjärjestämistyötä. Lenin selitti asemaa seuraavilla sanoilla: "Rauhan allekirjoittaminen Saksan imperialistisen hallituksen kanssa ei ole objektiivisesti puhuen rikos kansainvälistä sosialismia kohtaan. Kun työläiset voitetaan lakossa ja ovat pakotetut hyväksymään huonot ehdot työnantajiltaan, niin eivät he petä luokkaansa senkautta, ettei heidän onnistunut heti voittamaan kaikkia vaatimuksiaan. He hyväksyivät huonot ehdot vain sentakiä, että saattaisivat varustautua myöhemmällä puhkeavaan uuteen taisteluun".

Vallankumouksellinen Venäjä ei ole mikään itsevaltaisen Saksan suosija. Jos nykyinen järjestys vahvasti lujittuu Venäjällä, ja siihen kaikki sen toiminta kohdistuu, niin Venäjä on paljoa suurempi vaara Saksalle kuin mikään muu maa. Ne kansat, jotka Saksa on alistanut allensa kääntyvät Venäjän puoleen. Saksa saa voittoa jokaisen työläisen ja talonpojan kyetäkseen pitämään hallussaan heidän maansa. Itämeren maakuntien asukkaat vihasivat Saksan itsevaltiutta jo ennen sotaa. He kärsivät kauan saksalaisten paroonien iestä, paroonien, jotka omistivat maan ja kontrolloerasivat heidän elämänehtonsa. — Lätiläiset ja virolaiset vielä muistavat ne verivirrat,

jotka vuosivat heidän maissaan vuonna 1906 senjälkeen kun saksalaisten paroonien pyytämät rankaisuretkikunnat olivat siellä käyneet.

Venäjän vallankumous vapautti Itämeren kansat orjuudesta ja riistosta samoin kuin se vapautti venäläisetkin. Toteuttamalla kansojen itsemääräämisperiaatetta, Venäjä antoi itsenäisyyden eri kansallisuuksille. Kun niiden taloudellinen elämä oli kiinteässä yhteydessä Venäjään, hyväksyttiin suunnitelma kaikkien Venäjän kansojen liittotasavallasta. Pienempien kansallisuuksien keskuudessa syntyi luokkasota omistavia luokkia vastaan, jotka vastustivat sosialistista hallitusta ja tervehtivät saksalaisten hyökkäystä. Suomessa, Itämerenmaakunnissa ja Ukrainassa, järjestyneet vallankumoukselliset joukot, jotka taistelivat tsaaria vastaan, tulevat venäläisten talonpoikien ja työläisten rinnalla jatkamaan lakkaamatonta sotaa sekä saksalaisia hyökkääjiä, että heidän omia taantumuksellisia aineksiaan vastaan.

Venäjän kansa pelkää paljota enemmän japanilaisten maahanhyökkäystä kuin Saksan. Taistelu Japania vastaan tulee olemaan paljota vaikeampi. Saksassa on ainakin jonkinlainen vallankumouksellinen luokka. Japanissa ei ole minkäänlaista järjestettyä aineistoa, jonka apuun Venäjä voisi luottaa. Japani on murskannut kaikki työläisten järjestämisyritykset. Japanissa on tuskin minkäänlaista työväenliikettä ja vuoden 1910 kuuluisan oikeudenkäynnin jälkeen, jolloin 24 sosialistia ja anarkistia tuomittiin kuolemaan ja kaksitoista miestä hirtettiin, ei ole ollut minkäänlaisia mahdollisuuk-

sia sosialistiliikkeelle. Tosiasia on, että olosuhteet ovat Japanissa paljota huonommat kuin mitä ne olivat Venäjällä tsaarivallan aikana. Venäjän sosialistit tietävät tämän ja he pelkäävät Japania.

Japanin uhkaamana he saattavat tulla pakotetuksi tekemään jonkinlaisen kaupan Saksan kanssa. Kansanvaltainen Ranska ja Englanti käyttivät tsaarivaltasta Venäjää Saksan imperialismia vastaan. Vallankumouksellinen Venäjä saattaa käyttää Saksaa suojelukseen itseään feudalistista ja itsevaltaista Japania vastaan. Liitto Saksan kanssa tulee olemaan Venäjälle kallis. Nykyislään olen Venäjä mieluummin olisi Saksan vihollisena omalla tavallaan. Muullekin maailmalle olisi parempi, että Venäjä pysyisi sinä.

Venäjän porvariston vastavallankumousliike ei enää ole uhkaamassa. Kasakkakapinat ovat kaikki kukistetut, paitsi yhtä Siperiassa. Uhkaava japanilaisten maihinhyökkäys tekee siellä aseman vaikeammaksi.

Pitäen silmällä kansainvälistä tilannetta ja koettaen selviytyä sen suhteen niin hyvin kuin mahdollista, Neuvostohallitus ei laininlyö tarkkaamasta niitä yhteiskunnallisia ja taloudellisia muutoksia, joihin täytyy ryhtyä ennenkuin maa voidaan uudelleen luoda. Työläis- ja talonpoikaissäjoukkojen ollessa hallituksen tukena, voi se aikaansaada suunnattoman paljo. Jos rautatiet täytyy järjestää parempaan kuntoon, hallitus vetoaa rautatietyöläisiin ja he tulevat tekemään kaikkensa saadakseen asian järjestetyksi. Ja niin tapahtuu pitkän linjaa.

Venäjän hallitus ei aio lainlaa-

dinnallaan murskata kapitalismia siinä silmänräpäyksessä. Lait, joissa määritellään työnantajienkin oikeuksia erinäisiin työväen kontrollineuvostoihin ja lakkoja, palkkoja, y. m. riittäisyyksiä koskeviin komiteoihin, osottavat yksityisen omistusoikeuden ja yksityisen yritteliäisyyden arvellaan jatkuvan ainakin jonkun aikaa. Hallitus kuitenkin pyrkii luomaan työväestölle sellaisia takuita, jotka asettavat työläiset edulliseen asemaan heidän taistelussaan työnantajia vastaan.

Uusi Venäjä ei kokeile poliittisilla ja taloudellisilla laitoksilla. Se rakentaa uutta yhteiskuntaa, jossa työväestö tulee luomaan yhteiskunnallisesti välttämättömän tuotannon ja myöskin ohjaamaan omaa elämäänsä.

On erittäin otollista, että nyt kun monen maan työvoimat muokkaavat politiikkaansa yhteiskunnalliseksi uudestaan järjestämiseksi, on olemassa Venäjä joka on yhteiskunnallisen vallankumouksen etuvartijana.

Venäjän sosialistisen neuvostojen liittotasavallan punanen lippu on oleva majakkavalona maailman sorretuille. Se on alituisesti muistuttava heille, mitä työväestö voi aikaansaada, kun se vain oppii tuntemaan tarkotuserän solidaarisuuden ja yhtymisen merkityksen. Karl Marx'in satavuotis-muistopäivänä ei suurempaa muistomerkkiä hänen muistolleen voi pystyttää kuin tämän.

